Nederland in gevaar

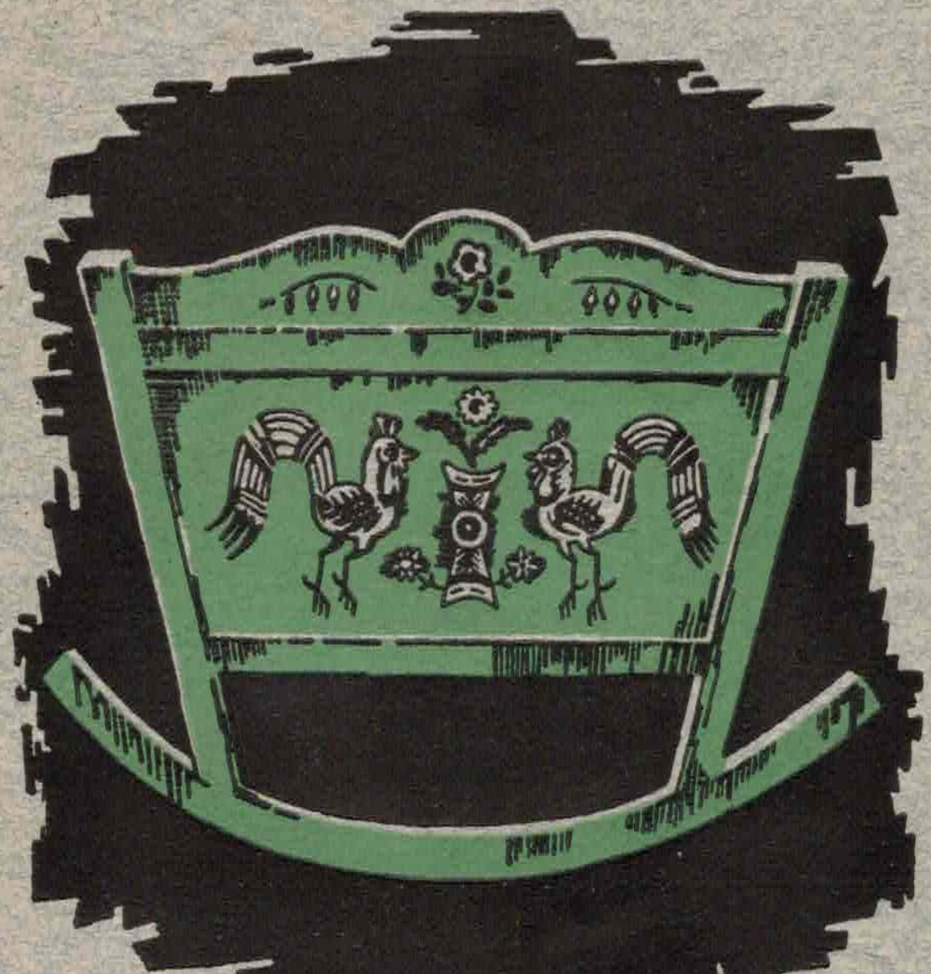

DOOR K. W. BOEKHOLT

UITGEVERIJ „HAMER" DEN HAAG

NEDERLAND IN GEVAAR

DOOR K. W. BOEKHOLT

UITGEVERIJ „HAMER" – DEN HAAG

Inhoud

1. *Inleiding* 6
2. *Het spook der overbevolking* 8
3. *Geen honger in Europa* 10
4. *De strijd tusschen wiegen en doodkisten* 14
5. *Een volk van grijsaards* 17
6. *Het verhaal van 1000 vrouwen* 20
7. *Het tweekinderen=systeem* 24
8. *De vlucht naar de stad* 27
9. *De weg terug* 30
10. *Een gezond, sterk volk* 32

1. Inleiding

Het bevolkingsvraagstuk is voor de meeste menschen slechts een vaag begrip.
Men leest wel eens in de dagbladen, dat de bevolking met zooveel per jaar toeneemt, men ziet daarbij tabellen met cijfers afgedrukt, die men dan prompt overslaat, daar men van een dergelijken drogen kost niet gediend is.
Toch is het noodig, dat de houding die de groote massa tegenover het bevolkingsvraagstuk aanneemt, grondig gewijzigd wordt.
Wij moeten goed beseffen, dat wij allen tezamen het volk vormen, zoodat het bevolkingsvraagstuk een vraagstuk is, dat ieder van ons aangaat. Evenals de geschiedenis van een volk en van iederen volksgenoot heeft ook het bevolkingsvraagstuk een verleden, een heden en een toekomst. Daarom moet het bevolkingsvraagstuk evenals de geschiedenis, zij het ook op beknopte en eenvoudige manier, reeds aan de rijpere jeugd onderwezen worden.

Daarbij moet afgerekend worden met elke burgerlijke preutschheid, door de dingen bij hun waren naam te noemen.
Het tijdperk van de ooievaar-leer is voorbij, het jonge geslacht moet vroegtijdig weten, dat in zijn handen de toekomst van ons volk ligt. De vrouwelijke jeugd moet voorbereid worden op haar toekomstige taak, het moederschap van vele erfelijk-gezonde en raszuivere kinderen. Dit kan echter alleen als de jeugd overtuigd is van de noodzaak van kinderrijkdom tot instandhouding van ons volk.
Dit boekje tracht het bevolkingsvraagstuk op zoo eenvoudig mogelijke manier onder de aandacht van iedereen, maar vooral van het jonge volk, te brengen.
De opzet is zoo eenvoudig mogelijk gehouden, met weglating van ingewikkelde berekeningen en tabellen of wetenschappelijke verhandelingen.
Daarentegen is door verschillende afbeeldingen bereikt, dat een ieder op aanschouwelijke wijze een overzicht van het bevolkingsvraagstuk krijgt.

2. Het spook der overbevolking

De totale oppervlakte van de wereld is nog even groot als duizenden jaren geleden, maar in denzelfden tijd is het aantal menschen, dat op deze oppervlakte woont, belangrijk grooter geworden.

Ongeveer 300 jaren geleden woonden er op de geheele wereld naar schatting een half milliard (500.000.000) menschen; dit aantal is nu tot ongeveer 2 milliard menschen gestegen, zoodat de totale wereldbevolking in 300 jaren verviervoudigd is.

Onwillekeurig zal iemand zich afvragen of een dergelijke toeneming geen zorg baart; indien de bevolkingsgroei in hetzelfde tempo doorgaat, zou er binnenkort wel eens geen plaats genoeg op de wereld kunnen zijn. Een eenvoudig rekensommetje leert ons dat dit gevaar niet bijzonder groot is.

Indien wij aannemen, dat voor elken mensch $\frac{1}{4}$ M^2 genoeg is om op te staan, dan hebben dus 2000 millioen menschen noodig 500.000.000 M^2 of wel 500 $K.M.^2$

Dit komt ongeveer overeen met het tiende gedeelte van de oppervlakte van de provincie Gelderland.

Nu is de bevolkingsdichtheid over de geheele wereld niet gelijk, op sommige plekken wonen zeer veel menschen bij elkander, op andere plekken slechts zeer weinig.

In ons land is de bevolkingsdichtheid vrij hoog n.l. gemiddeld 268 menschen op 1 vierkanten K.M.

Honderd jaar geleden woonden in ons land rond 2,8 millioen menschen, thans ongeveer 8,8 millioen. De toeneming is dus zeer groot geweest, maar hier-

bij moet er op gewezen worden dat de toeneming het sterkst was in de vorige eeuw.
Reeds geruimen tijd neemt de bevolking *vrijwel constant* met 100.000 per jaar toe.
Dit feit zelf moet ons reeds op de gedachte brengen, dat er iets niet in orde is, maar hierover later.
Is Nederland nu langzamerhand overbevolkt?
Ruimte om te wonen is er in Nederland zeer zeker nog voor heel wat meer menschen dan thans.
De vraag is echter of er ook werk en voedsel voor een grooter aantal menschen is.
Als wij Nederland beschouwen als een afgesloten geheel, dan zouden wij deze vraag waarschijnlijk ontkennend moeten beantwoorden.
In grooter Europeesch verband bezien, staan de zaken echter anders.

3. Geen honger in Europa

De bevolkingsgroei in Europa was niet minder groot dan die in de geheele wereld.

In 1650 bedroeg het aantal inwoners van Europa rond 100 millioen, thans rond 500 millioen dus vijf maal zooveel.

Is Europa nu wel in staat voor dit, en zoo noodig voor een nog grooter aantal menschen voedsel te produceeren zonder afhankelijk te zijn van andere werelddeelen.

Om dit te kunnen beoordeelen bezien wij onderstaand lijstje, dat een overzicht geeft over de oogsten per H.A. in verschillende Europeesche landen:

	Tarwe	Gerst	Aardappelen
Duitschland	21.7	20.1	156.1
Nederland	28.9	28.6	196.7
Frankrijk	15.5	14.8	110.0
Polen	11.8	12.1	112.7
Noorwegen	16.2	18.8	185.5
Spanje	9.2	12.2	116.0
Hongarije	13.5	14.1	62.0
Bulgarije	11.6	13.4	49.3
Joegoslavië	11.1	9.6	58.9
Roemenië	9.6	10.3	91.1

In dit lijstje staan Nederland en Duitschland aan de spits.

Het is ongetwijfeld mogelijk de opbrengst der oogsten in de andere landen aanmerkelijk op te voeren, waardoor de zelfverzorging op voedselgebied in Europa verzekerd wordt.

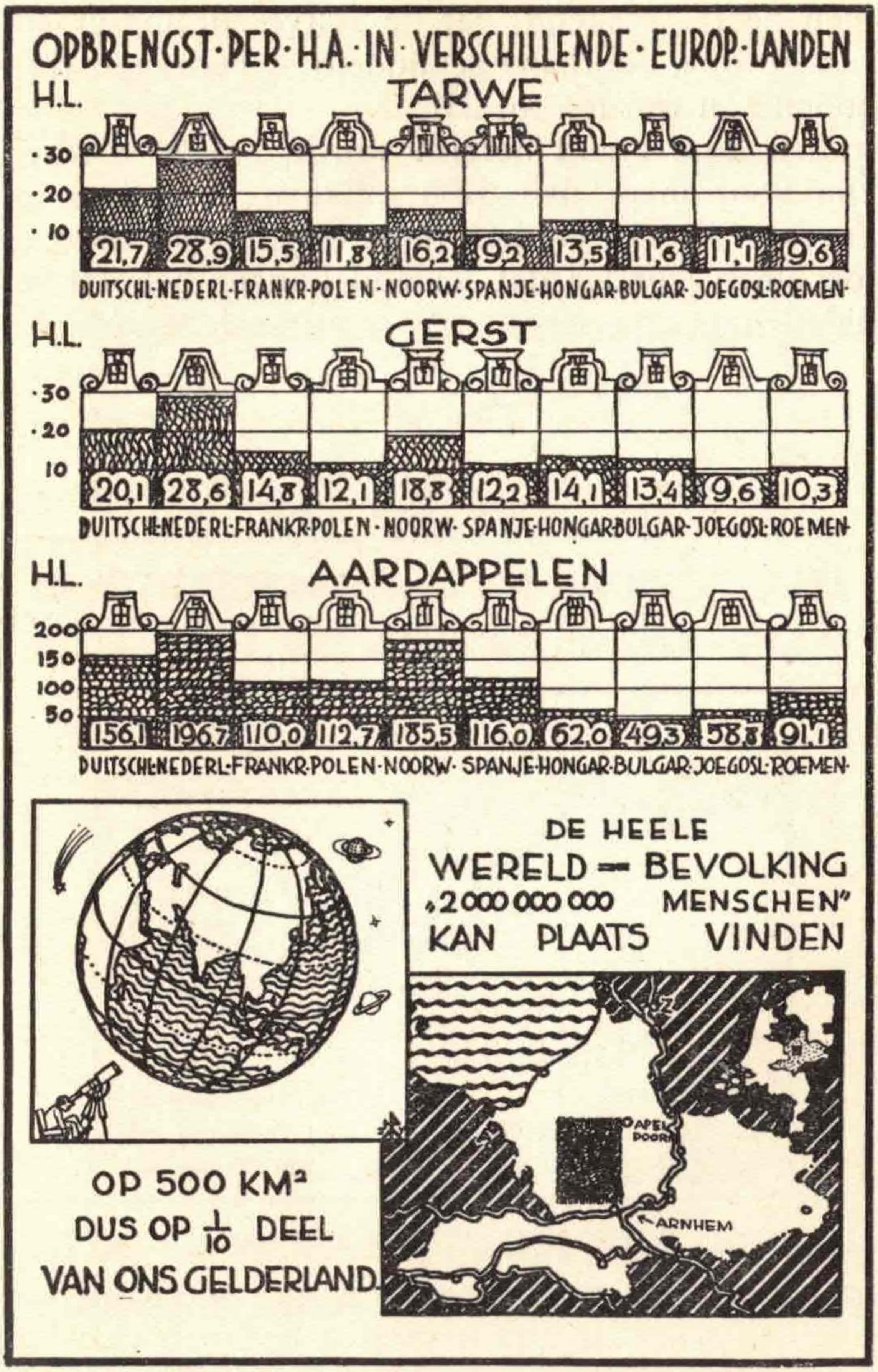
OPBRENGST·PER·H.A.·IN·VERSCHILLENDE·EUROP.·LANDEN
H.L.
TARWE
·30
·20
·10
21,7 28,9 15,5 11,8 16,2 9,2 13,5 11,6 11,1 9,6
DUITSCHL·NEDERL·FRANKR·POLEN·NOORW·SPANJE·HONGAR·BULGAR·JOEGOSL·ROEMEN·
H.L.
GERST
·30
·20
10
20,1 28,6 14,8 12,1 18,8 12,2 14,1 13,4 9,6 10,3
DUITSCHL·NEDERL·FRANKR·POLEN·NOORW·SPANJE·HONGAR·BULGAR·JOEGOSL·ROEMEN·
H.L.
AARDAPPELEN
200
150
100
50
156,1 196,7 110,0 112,7 185,5 116,0 62,0 49,3 58,8 91,1
DUITSCHL·NEDERL·FRANKR·POLEN·NOORW·SPANJE·HONGAR·BULGAR·JOEGOSL·ROEMEN·
DE HEELE
WERELD — BEVOLKING
„2 000 000 000 MENSCHEN"
KAN PLAATS VINDEN
APELDOORN
ARNHEM
OP 500 KM²
DUS OP 1/10 DEEL
VAN ONS GELDERLAND

Men heeft berekend, dat de zelfverzorgingsgraad van Europa, die thans gemiddeld 88 bedraagt, verhoogd kan worden tot 231.
Indien deze graad bereikt wordt, zal er voedsel zijn voor meer dan 1200 millioen menschen in Europa. Voorloopig kan de bevolking van Europa toenemen, zonder dat iemand honger behoeft te lijden.

DE ZELFVERZORGINGSGRAAD VAN EUROPA, DIE THANS 88 BEDRAAGT, KAN OPGEVOERD WORDEN TOT 231,

ZOODAT ER DAN VOEDSEL ZAL ZIJN VOOR 1200 MILL. MENSCHEN IN EUROPA I.PL.V. DE 500 MILL. VAN THANS.

4. De strijd tusschen wiegen en doodkisten

Dagelijks worden menschen geboren, dagelijks sterven menschen.

Indien in één jaar meer menschen geboren worden dan sterven, neemt het totaal aantal menschen toe. In het omgekeerde geval neemt het totaal aantal menschen af.

Het verschil tusschen het aantal geboorten en het aantal sterfgevallen noemt men in het eerste geval geboortenoverschot en in het tweede geval geboortentekort.

In alle landen van Noord-West Europa is in de laatste 50 jaren het aantal geboorten per 1000 inwoners sterk teruggeloopen.

Daar echter, door de betere hygiënische toestanden en geneeskundige hulp, de menschen in het algemeen ouder worden dan vroeger, is de sterfte per 1000 inwoners eveneens gedaald.

Wij vinden dan ook in de meeste landen van Noord-West Europa nog een geboortenoverschot.

Voor Nederland was het verloop van geboorte, sterfte en geboortenoverschot per 1000 inwoners als volgt:

	Geboorte	Sterfte	Geboorten-overschot
1870/79	36.2	24.5	11.7
1910/19	26.8	13.4	13.4
1930	23.1	9.1	14.0
1938	20.5	8.5	12.0

Uit deze cijfers blijkt duidelijk, dat het geboorten-

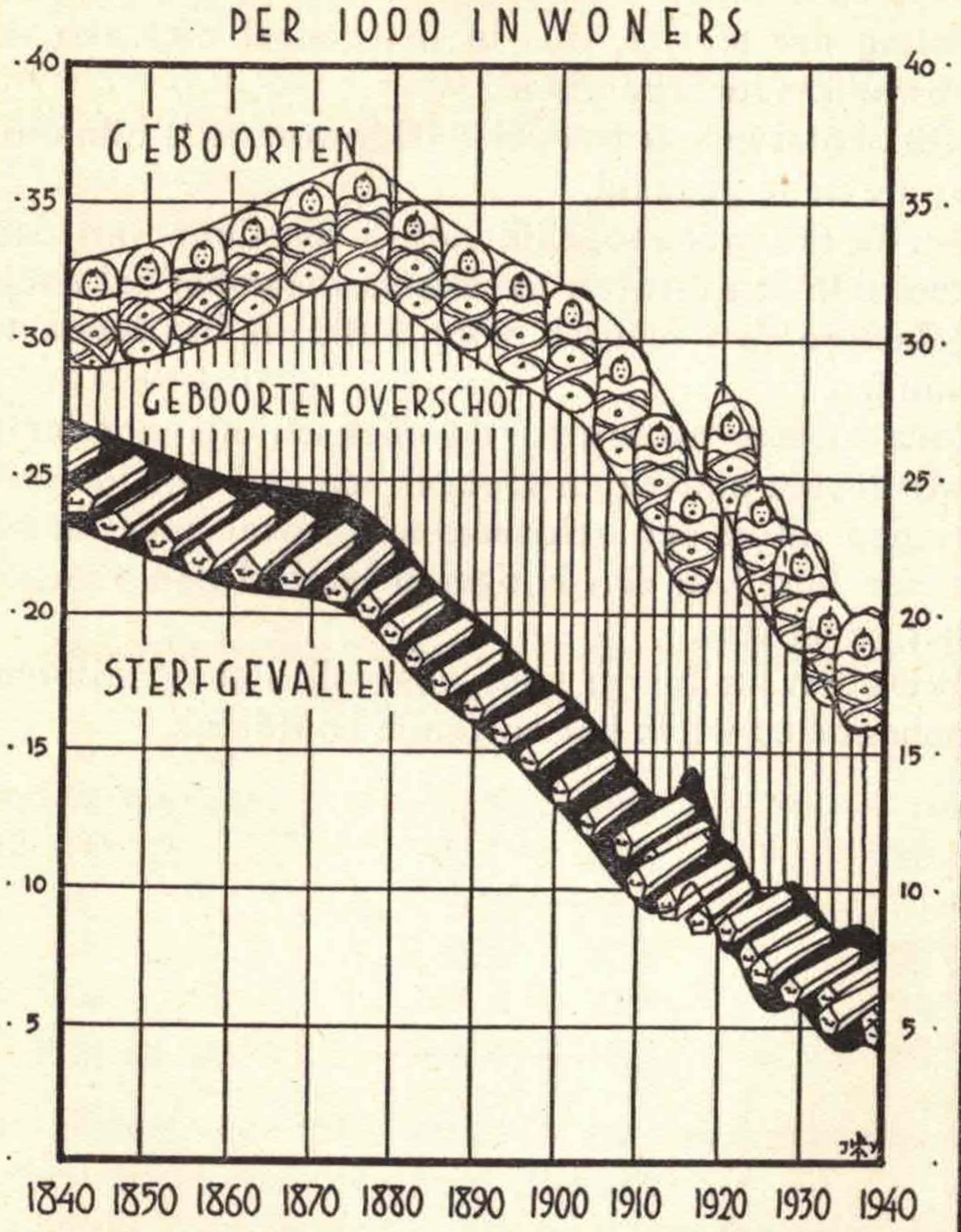

UIT BOVENSTAANDE TAFEL BLIJKT DUIDELIJK HOE STERK HET AANTAL GEBOORTEN GEDAALD IS. —:— HET BETREKKELIJK HOOGE GEBOORTENOVERSCHOT IS UITSLUITEND NOG TE DANKEN AAN HET ZEER STERK GEDAALDE STERFTECIJFER.

overschot uitsluitend te danken is aan de sterke daling der sterfte, dus in het geheel niet aan de huwelijksvruchtbaarheid.
Het aantal geboorten per 1000 inwoners is bijna tot op de helft gedaald.
Nu is het wel mogelijk den levensduur van den gemiddelden mensch te rekken, maar het zal nooit gelukken den mensch voor altijd in het leven te houden.
Met andere woorden, de mensch als zoodanig wordt niet ouder dan vroeger, iemand van 100 jaar is nog altijd een zeldzaamheid, maar meer menschen bereiken een hoogeren leeftijd dan vroeger het geval was.
Welk gevaar hierin voor ons volk ligt opgesloten, behandelen wij in het volgende hoofdstuk.

---

5. Een volk van grijsaards

Zooals wij in het voorafgaande reeds opmerkten, bereiken thans meer menschen een hoogeren leeftijd dan vroeger.

Dit feit zou misschien op zichzelf zijn toe te juichen, indien daar tegenover stond dat het aantal jeugdige leden van de bevolking in verhouding eveneens toenam.

Hoe hier de juiste verhoudingen liggen, kunnen wij nagaan, als wij de bevolking onderverdeelen in verschillende leeftijdsklassen.

Wij zien dan het volgende:

Percentage der bevolking in de verschillende leeftijdsklassen:

Jaar:	1849	1935	1955	1975
0— 4 jaar	11.3	10.0	7.6	6.6
5—14 „	22.1	19.9	15.5	13.5
15—19 „	9.3	8.7	7.9	6.9
20—54 „	46.1	47.3	51.3	50.0
55—64 „	6.5	7.6	9.4	11.5
65 jaar en ouder	4.7	6.5	8.3	11.5

De cijfers voor 1955 en 1975 zijn waarschijnlijke cijfers, berekend door Prof. Methorst.

Duidelijk blijkt thans het gevaar van een verouderende bevolking.

De jonge leeftijdsgroepen tot en met 19 jaar, die in 1935 nog 38,6 % der bevolking uitmaakten, zullen in 1975 vermoedelijk tot 27 % verminderd zijn. Het gedeelte der bevolking, dat ouder is dan 55 jaar, bedroeg in 1935 nog slechts 14,1 %, maar dit zal waar-

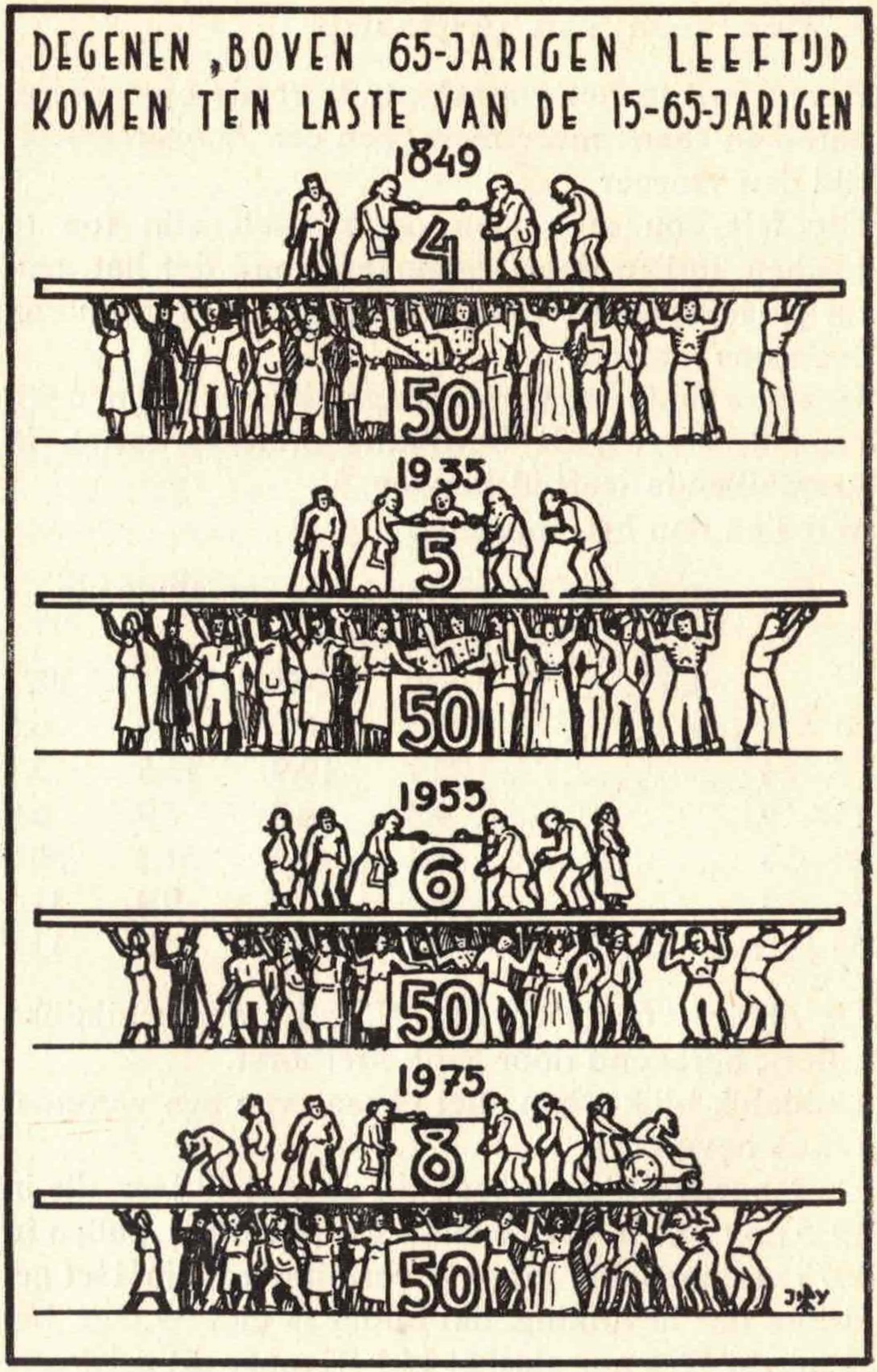
DEGENEN „BOVEN 65-JARIGEN LEEFTIJD
KOMEN TEN LASTE VAN DE 15-65-JARIGEN
1849
4
50
1935
5
50
1955
6
50
1975
8
50

schijnlijk in 1975 reeds 23 % bedragen. Een dergelijke veroudering van de bevolking heeft niet alleen ernstige gevolgen voor de volkskracht, maar ook voor den economischen toestand, daar een stijgend aantal half- en onproductieven zwaar drukt op de volproductieven.

De leeftijdsopbouw van ons volk, gepaard aan den achteruitgang der geboorten, brengt met zich mede, dat op een gegeven oogenblik het lage sterftecijfer zal gaan stijgen met als gevolg een steeds kleiner geboorteoverschot en tenslotte wellicht een geboortentekort.

---

6. Het verhaal van 1000 vrouwen

Er waren eens 1000 vrouwen, die deel uitmaakten van een bevolking, welke geheel afgescheiden leefde.
Deze 1000 vrouwen brachten tusschen hun vijftiende en vijfenveertigste levensjaar totaal 1000 vrouwelijke kinderen ter wereld.
Van deze 1000 vrouwelijke kinderen stierf er geen enkele voordat het 45 jaar oud geworden was.
Deze 1000 vrouwelijke kinderen bereikten dus ook allen den leeftijd van 15 jaar.

Tusschen den leeftijd van 15 en 19 jaar brachten zij 100 vrouwelijke kinderen ter wereld.
Tusschen den leeftijd 20—24 jaar, 400 vrouwelijke kinderen.
Tusschen den leeftijd 25—29 jaar, 200 vrouwelijke kinderen.
Tusschen den leeftijd 30—34 jaar, 150 vrouwelijke kinderen.
Tusschen den leeftijd 35—39 jaar, 100 vrouwelijke kinderen.
Tusschen den leeftijd 40—44 jaar, 50 vrouwelijke kinderen.

Toen zij op den leeftijd van 45 jaar gekomen waren, hadden zij dus 1000 vrouwelijke kinderen ter wereld gebracht.
Door het steeds weer geboren worden van een aantal vrouwelijke kinderen gelijk aan het oorspronkelijk aantal vrouwen, was de bevolking in staat zich zelf te vervangen.

ZOO KAN EEN BEVOLKING OP PEIL BLIJVEN:
100
400
200
150
100
50
15 _ 20 _ 25 _ 30 _ 35 40.45
1000 VROUWEN VERVANGEN ZICHZELVE DOOR 1000 VROUWELIJKE KINDEREN TER WERELD TE BRENGEN.
ZOO NIET:
80
300
140
97.5
60
27.5
·1·KIND·STELT·100·VROU-·WELIJKE·KIN-·DEREN·VOOR
15 _ 20 _ 25 _ 30 _ 35 _ 40.45 JAAR.
1000·VROUWEN·BRENGEN·SLECHTS 705·VROUWELIJKE·KINDEREN·TER·WERELD·EN·VERVANGEN·ZICHZELVE·DUS·BIJ·LANGE·NA·NIET·

De geboren mannelijke kinderen blijven buiten beschouwing, omdat alleen vrouwelijke kinderen wederom kinderen ter wereld kunnen brengen.
Nu is een bevolking, zooals hierboven aangegeven, nergens te vinden. In de eerste plaats komt het niet voor, dat 1000 vrouwelijke kinderen den leeftijd van 45 jaar bereiken zonder dat er één op jongeren leeftijd sterft.
Waarschijnlijk is het verloop bij een bestaande bevolking als volgt. Van de 1000 vrouwelijke kinderen sterven 200 voordat zij 15 jaar worden. De overblijvende 800 zullen in de periode 15—19 jaar blijven leven en dan, in verhouding tot de 1000 vrouwen die zooals wij zagen in die periode 100 vrouwelijke kinderen ter wereld brachten, 80 vrouwelijke kinderen ter wereld brengen.
In de periode 20—24 jaar blijven 750 vrouwen leven, die 300 vrouwelijke kinderen ter wereld brengen.
Zoo voortgaande zien wij, dat de oorspronkelijke 1000 vrouwen, welke in 45 jaren bijna tot de helft verminderen, totaal 705 vrouwelijke kinderen ter wereld brengen.
Deze 1000 vrouwen vervangen zich zelf dus niet.
In het algemeen kunnen wij dus zeggen, dat het aantal vrouwelijke kinderen, geboren uit 1000 vrouwen van 15—45 jaar, bepaalt, of een bevolking wel of niet in staat is zich zelf te vervangen.
Voor Nederland bedraagt dit cijfer voor de laatste jaren gemiddeld 1150.
Op het eerste gezicht zou dit cijfer reden tot groote tevredenheid kunnen geven, het beteekent immers

dat de bevolking ruimschoots in staat is zichzelf te vervangen.

Wij moeten er echter rekening mede houden, dat het betreffende cijfer geldt als gemiddelde voor het geheele land.

In de groote steden is de toestand echter aanmerkelijk slechter dan op het platteland.

Zoo bedraagt het vervangingscijfer voor Amsterdam slechts 822, zoodat elke vrouw slechts voor $^{8}/_{10}$ vervangen wordt.

Indien niet regelmatig menschen van het platteland en de kleinere steden naar Amsterdam trokken, dan zou de bevolking van deze stad over 100 jaren tot op de helft verminderd zijn.

Dit bewijst, dat tenminste in de groote steden, het aantal geboorten beslist onvoldoende is om de bevolking in stand te houden.

Hoe het met het geboortenoverschot van het platteland staat, zullen wij hieronder nog nader bezien.

7. Het tweekinderen-systeem

Een ieder die wel eens aandacht aan dergelijke dingen heeft besteed, moet het opgevallen zijn, dat er zoo vele echtparen zijn die in het geheel geen kinderen hebben of andere die slechts één of hoogstens twee kinderen hebben.
Groote gezinnen zijn zeldzaam geworden, vooral in de steden.
In de jaren 1925-'30 bedroeg in ons land het gemiddeld aantal kinderen per huwelijk 3.
In de afgeloopen 10 jaren is dit cijfer ongetwijfeld nog ongunstiger geworden.
In de groote steden was het 1925-'30 reeds slechter:

	Amsterdam	Rotterdam	's-Gravenhage	Utrecht
Gemiddeld aantal kinderen per huwelijk	2.12	2.29	2.12	2.48

Welke de gevolgen zijn van het tweekinderen-systeem kunnen wij het beste aantoonen met een voorbeeld.
Een bevolking die uit 1000 menschen bestaat en die het tweekinderen-systeem toepast, neemt af en is na 30 jaren geslonken tot 621 menschen. Na 60 jaren is dit aantal 386, na 90 jaren 240, na 120 jaren 149, na 150 jaren 92, zoodat na 300 jaren slechts 8 menschen overblijven. Wij kunnen dus zeggen, dat bij een geheel doorgevoerd tweekinderensysteem een bevolking in rond 300 jaren uitsterft.
Behalve voor de kwantiteit (de hoeveelheid) vormt het tweekinderen-systeem ook een groot gevaar voor de kwaliteit (de hoedanigheid) van de bevolking

GEVOLGEN VAN HET TWEE-KINDEREN-SYSTEEM BIJ DE MEER-ONTWIKKELDEN:
MEER-ONTWIKKELDEN:
50
33.2
19.8
10.9
25.7
82.9
97.1
94.3
89.1
80.2
66.8
50
MINDER-ONTWIKKELDEN:
NA
30
60
90
120
150 JR.

Onderzoekingen op dit gebied hebben bewezen, dat het tweekinderen-systeem vooral toegepast wordt door die menschen, welke wij de meer ontwikkelden noemen, dus de eigenlijke kultuurdragers van een volk. Hoe schadelijk het tweekinderen-systeem ook in dit opzicht is, wordt duidelijk uit het volgende voorbeeld.

Wij gaan uit van de stelling, dat een bevolking voor de helft (A) bestaat uit meer ontwikkelde menschen voor de andere helft (B) uit minder ontwikkelde menschen.

Op een bepaald oogenblik gaat de helft A tot het tweekinderen-systeem over, terwijl de helft B grootere gezinnen van gemiddeld b.v. 4 kinderen vormt. Onder deze omstandigheden neemt de groep A jaarlijks met rond 16 per duizend af, de groep B daarentegen zal jaarlijks met rond 7,5 per duizend toenemen.

Het verloop der beide groepen in de bevolking is dan:

	Groep A	Groep B
Begin	50 %	50 %
Na 30 jaren	33,2 %	66,8 %
„ 60 „	19,8 %	80,2 %
„ 90 „	10,9 %	89,1 %
„ 120 „	5,7 %	94,3 %
„ 150 „	2,9 %	97,1 %

Het tweekinderen-systeem, toegepast in een bepaalde groep van hoogstaande, ontwikkelde menschen, heeft derhalve tengevolge, dat deze groep na rond 150 jaren uitgestorven is.

8. De vlucht naar de stad

Wij hebben er reeds op gewezen, dat de bevolking in de steden niet meer in staat is zich zelf te vervangen, zoodat alleen door toevoer van buitenaf, dus van het platteland, verhinderd wordt dat de stadsbevolking uitsterft.

Het platteland is dus de levensbron van het geheele volk.

Terwijl in 1938 het aantal levendgeborenen per 1000 der gemiddelde bevolking in de steden met meer dan 100.000 inwoners 16,3 bedroeg, was ditzelfde cijfer voor de gemeenten met 5000 inwoners en minder: 22.9. Maar ook op het platteland daalt het aantal geboorten voortdurend. In de provincie Drenthe, met overwegend plattelandsbevolking, was het aantal geboorten in 1920/23 nog 33,6 per 1000 inwoners, welk aantal in 1936 gedaald was tot 23,5 per 1000 inwoners.

Daar de steden, door hun onvruchtbaarheid, steeds meer menschen van het platteland opvragen, bestaat er gevaar dat op den duur het platteland ontvolkt wordt.

Dit verschijnsel heeft zich in Frankrijk reeds voorgedaan.

In ons land was in 1830 de verhouding tusschen stedelijke bevolking en plattelandsbevolking ongeveer 40 % en 60 %.

Thans bedraagt deze verhouding ongeveer 65 % voor de stedelijke bevolking en 35 % voor de plattelandsbevolking.

Wij kunnen dus spreken van de versteding van het

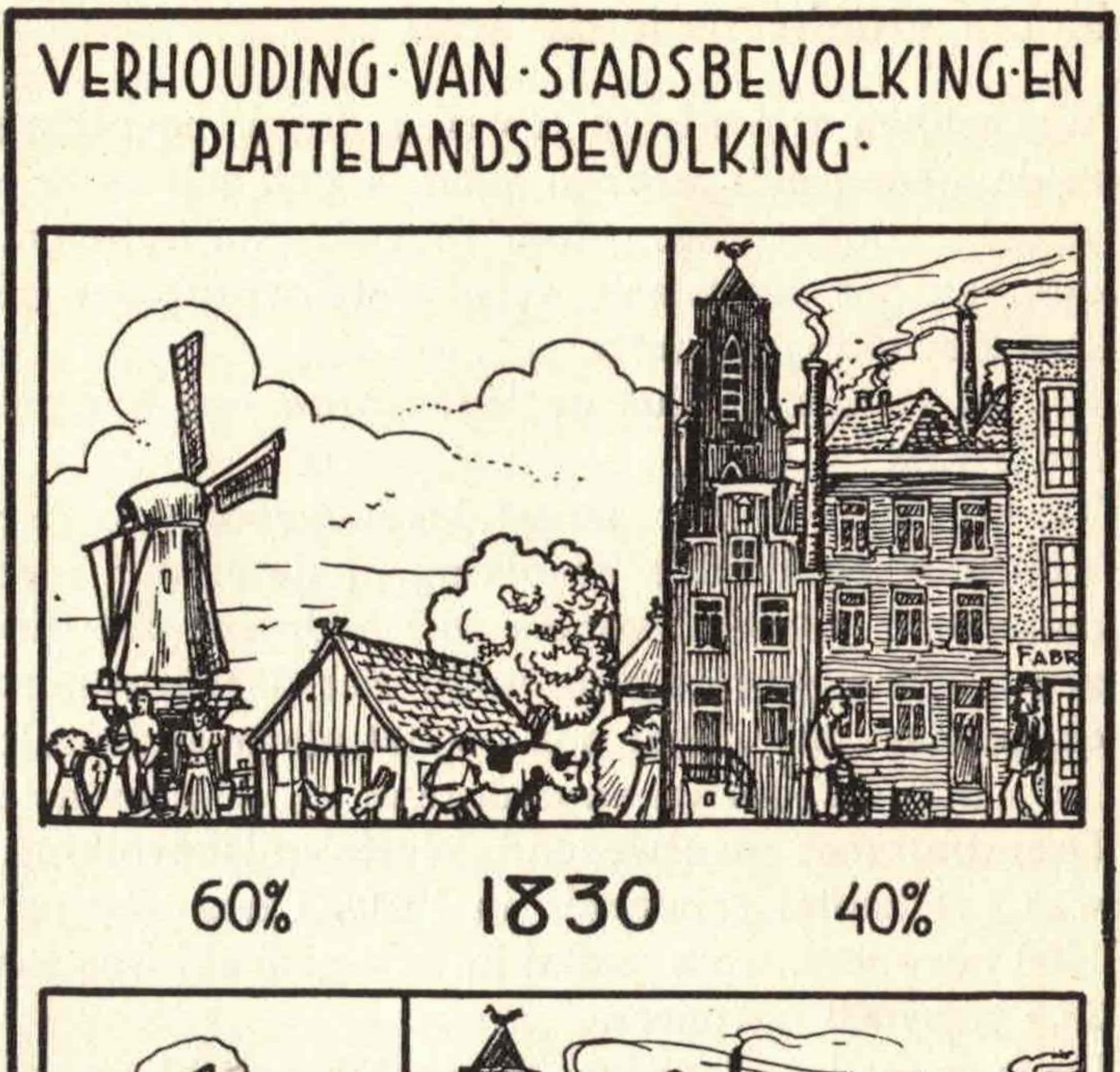
VERHOUDING · VAN · STADSBEVOLKING · EN PLATTELANDSBEVOLKING ·
FABR
60%
1830
40%
35%
1940
65%

Nederlandsche volk. Zonder hier nader in te gaan op de verschillende oorzaken welke leiden tot den trek naar de stad moeten wij wijzen op de noodzaak om hieraan paal en perk te stellen.
Immers, indien dit niet gebeurt, zal vroeg of laat de plattelandsbevolking niet meer in staat zijn zich zelf te vervangen en dan met de stadsbevolking tot uitsterven gedoemd zijn.

---

9. De weg terug

Zooals allerlei zaken op verschillend gebied, zal ook het bevolkingsvraagstuk in ons land op een geheel andere wijze dan tot nu toe moeten worden aangepakt.
Wij hebben in het voorafgaande gezien, dat wij op den verkeerden weg zijn, dat ons volk zonder het te weten in gevaar verkeert.
Het is dus noodig middelen en wegen te vinden om hierin verandering te brengen.
Wij moeten weer begrip krijgen voor de werkelijke beteekenis van een volk n.l. een groep bloedverbonden menschen met een gemeenschappelijk verleden, heden en toekomst.
Ieder lid van dit volk moet zich verantwoordelijk voelen voor het voortbestaan van zijn eigen sibbe en van het volksgeheel, hij moet bereid zijn hieraan met volle overtuiging en kracht mede te werken en hiervoor offers te brengen.
De Staat moet een actieve, doelbewuste bevolkingspolitiek gaan voeren, die zich zoowel met de kwantitatieve als met de kwalitatieve zijde van het bevolkingsvraagstuk bezig houdt.
Het aantal geboorten zal belangrijk grooter moeten worden, daar alleen hierdoor te voorkomen is dat het bevolkingstotaal over enkele tientallen jaren zal afnemen in plaats van toenemen.
Daar echter de onbegaafden en onvolwaardigen een grootere voortplanting hebben dan de begaafden en de erfelijk gezonden, zou de toestand er niet beter op worden als alleen op het getal gelet werd.

Er moeten dus maatregelen genomen worden, waardoor de voortplanting van het kwalitatief beste gedeelte der bevolking bevorderd en die van het kwalitatief slechtste gedeelte der bevolking beperkt of, indien noodig, verhinderd wordt.

10. Een gezond, sterk volk

Welke maatregelen moeten nu genomen worden op het gebied van de bevolkingspolitiek.

In het kort geven wij hieronder eenige van deze maatregelen weer.

De Staat zal maatregelen moeten treffen om het huwelijk van erfelijk gezonde menschen en het aantal geboorten uit deze huwelijken te bevorderen

In de eerste plaats is hiervoor vereischt het verplicht geneeskundig onderzoek vóór het huwelijk. Dit is belangrijk met het oog op geslachtsziekten, maar niet minder in verband met erfelijke ziekten en afwijkingen.

Het is immers zoo, dat ook de aanleg erfelijk-ziek is, zonder dat die in een ziektebeeld zichtbaar wordt, maar desalniettemin overerft. Dit kunnen de jonge menschen zelf niet vaststellen, terwijl een arts hiertoe dikwijls wel in staat is.

Op deze manier is te bereiken, dat erfelijk-gezonde menschen met elkander huwen en erfelijk-gezonde kinderen krijgen.

In aansluiting hierop moet het dezen menschen mogelijk gemaakt worden een zoo groot mogelijk aantal kinderen te verwekken.

Een eerste vereischte hiervoor is, dat de huwelijken op jeugdigen leeftijd worden gesloten.

Eenerzijds zijn jonge menschen het vruchtbaarst, anderzijds is dan de vruchtbaarheidsperiode het langst.

Om dergelijke huwelijken mogelijk te maken moeten economische maatregelen genomen worden.

Een systeem van huwelijksleeningen bevordert het huwen op jeugdigen leeftijd.
De leening kan verstrekt worden in den vorm van bons in verschillende waarden, waarvoor alleen artikelen gekocht kunnen worden, die bij het inrichten van een huishouding noodig zijn.
De leening moet renteloos zijn, terwijl terugbe=taling in zeer kleine bedragen moet kunnen ge=schieden.
Bij elk uit het huwelijk levend geboren kind wordt een vierde gedeelte der schuld kwijtgescholden, zoodat bij het vierde kind de schuld geheel ge=delgd is.
Op het gebied van belastingen zal veel gewijzigd moeten worden. De indirecte belastingen zijn in wezen gezinsvijandige belastingen, omdat zij op de groote gezinnen zwaarder drukken dan op de kleine en kinderlooze gezinnen.
Het is wel waar, dat de indirecte belastingen voor een Staat de gemakkelijkste manier zijn om aan geld te komen, maar even waar is, dat door de indirecte belastingen in vele gezinnen het aantal kinderen zoo klein mogelijk gehouden wordt.
Het zal derhalve noodig zijn de thans ongelijk drukkende belastingen te verdeelen en wel zoo=danig, dat de groote gezinnen niet meer belasting betalen dan kleine gezinnen, kinderlooze gezinnen en ongehuwden.
Het doel moet immers niet zijn bescherming der kinderarmen, maar der kinderrijken. Op het ge=bied der inkomstenbelasting is onlangs reeds een belangrijke stap in de goede richting gedaan.

Het moet dus zoo worden, dat, althans in verband met belastingbetalen, weinig kinderen hebben niet voordeelig is.
Ook voor woning en woninghuur zal een regeling moeten komen, waarbij het kleine gezin niet, zoo= als nu, ver bevoordeeld wordt boven het groote gezin. In het algemeen gezien moet het groote ge= zin niet langer een voorwerp van nauwelijks ver= holen spot zijn, maar een bijzonder bevoorrechte plaats in het volksgeheel innemen.
Noodzakelijk is verder een verbod der propaganda tot kinderbeperking en van den verkoop van mid= delen hiertoe.
De strafmaat voor crimineele vruchtafdrijving en onvruchtbaarmaking moet aanzienlijk verhoogd worden en de verkoop van benoodigde middelen eveneens verboden worden.
Dit zijn dan eenige van de vele maatregelen welke genomen kunnen worden om het aantal geboorten van erfelijk=gezonde en volwaardige kinderen te bevorderen. Daarnaast moeten echter ook maat= regelen getroffen worden die er op gericht zijn de voortplanting van erfelijk=zieken en onvolwaardi= gen te verhinderen.
Aan het verplicht geneeskundig onderzoek vóór het huwelijk moet derhalve de mogelijkheid ver= bonden zijn het huwelijk te verbieden.
Op deze wijze kan gekomen worden tot een selec= tie, waarbij erfelijk=gezonden en volwaardigen zich voortplanten, terwijl dat bij erfelijk=zieken en on= volwaardigen verhinderd wordt.
Een huwelijksverbod voor deze laatsten is echter

niet voldoende, daar deze menschen zich ook buiten-echtelijk kunnen voortplanten.
Om dit te verhinderen zijn er twee mogelijkheden: men sluit deze menschen levenslang op, zoodat elk geslachtsverkeer onmogelijk is of men maakt het hun, door operatief ingrijpen, onmogelijk zich voort te planten. Van deze twee mogelijkheden is de laatste, die dan bijna altijd de sterilisatie zal zijn, de meest menschelijke.
De sterilisatie of onvruchtbaarmaking wordt in verschillende landen reeds toegepast.
In Noord-Amerika werd de sterilisatie reeds in 1907 in den staat Indiana ingevoerd en wordt thans in ongeveer 27 staten aangewend.
Sinds 1929 is de sterilisatie in Zwitserland en Denemarken wettelijk geregeld en sinds 1934 in Noorwegen. In Duitschland werd de sterilisatie eveneens in 1934 ingevoerd, daarop volgden Finland in 1935 en Estland in 1937.
Zoo moet dan het nieuwe inzicht in deze dingen, gepaard aan maatregelen van den Staat, onze volkskracht behoeden en vermeerderen.
In vergelijking met verschillende andere Europeesche landen is de toestand bij ons vrij gunstig.
Daarom zullen de resultaten van een goed gevoerde bevolkingspolitiek reeds spoedig merkbaar zijn.
Maar dan mag ook niet langer gewacht worden met het nemen van maatregelen en het voeren van een uitgebreide propaganda voor kinderrijkdom.
Nederland is in gevaar.
Laten wij allen trachten dit gevaar te keeren en ons werpen in den strijd voor een gezond en sterk volk.

K113